

Miłość w małżeństwie

Istnieją różne rodzaje miłości. Czymś innym jest szacunek, który należy okazać np. przy jakiejś transakcji handlowej, a czym innym oddanie, które ma miejsce w małżeństwie. W obu sytuacjach istnieje pewien wymóg miłości (ponieważ miłość sprawia, że kiedy wchodzę w relację z drugą osobą, nie traktuję jej jak zwykły przedmiot, tylko jak osobę). Jednakże ten wymóg powinien mieć różne cechy w jednym i w drugim przypadku: w handlu zazwyczaj nie jest konieczne wymaganie zaangażowania na zawsze, za to w relacji między małżonkami całkowita wierność jest elementem podstawowym.

Najwyższa

forma miłości polega na dobrowolnym darze z samego siebie. Małżeństwo jest jedną z dróg, na której możliwe jest zrealizowanie oddania samego siebie, ponieważ polega na całkowitym zaangażowaniu mężczyzny i kobiety. To zaangażowanie ma im umożliwić całkowite wzajemne oddanie, co zakłada warunek na zawsze i tylko ty (to znaczy, pewną wyłączość w darze z siebie wobec drugiej osoby). Oddać się całkowicie to dać całe swoje życie. Miłość idzie na całość: wszystko albo nic. Taki jest, ściśle mówiąc, sens miłości oblubieńczej. Nie ma alternatywy.

Sensem

samej celebracji małżeństwa (zarówno kontraktu cywilnego, jak i ślubu kościelnego) jest natomiast publiczne podjęcie tego wzajemnego zaangażowania przed społeczeństwem (nie jest logiczne, żeby to zobowiązanie pozostawało ukryte) i podniesienie go do ideału świętości. Nie ma uroczystości zaślubin bez aktu prawnego, w którym mężczyzna i kobieta wzajemnie się sobie oddają i akceptują. A zarówno Prawo jak i Uroczystość są rzeczywistościami społecznymi. Nikt nie może obchodzić jakiejś uroczystości sam, obywając się bez innych osób.

„Małżeństwo

bowiem nie jest wydarzeniem dotyczącym jedynie tego, kto je zawiera, lecz ze swej natury jest wydarzeniem społecznym, angażującym małżonków także wobec społeczeństwa i zawsze uroczystość jego zawarcia była uroczystością skupiającą rodzinę i przyjaciół” (FC, 68).

Miłość oznacza całkowite oddanie

i że sens tej całkowitości w stanie małżeńskim jest nieomylny: bezwarunkowe i bezgraniczne oddanie danej osobie. Całkowitość zamienia się w częściowość, i przestaje być miłością, jeśli zamierza się zawrzeć małżeństwo z więcej niż jedną osobą albo jeśli narzucamy jakieś ograniczenie czasowe. Miłość małżeńska jest nie do pogodzenia z tymczasowością ani z miernością. Niemożliwe

jest złożenie prawdziwego wyznania miłości, w którym w sposób wyraźny obecne będzie jakieś ograniczenie, czy to odnośnie do intensywności czy też do trwania w czasie.

Skoro

rozumiemy miłość jako □proces utożsamienia z osobą kochaną, z szacunkiem dla jej sposobu bycia□ to oczywiste jest, że pełne poszanowanie utożsamienie z drugą osobą nie jest możliwe, kiedy stawia się warunki (nie miałyby sensu mówienie „kocham cię, pod warunkiem, że…”).

Ktoś powiedział, używając trafnego i obrazowego porównania, że pobrać się to znaczy oddać się na zawsze. Jest to coś tak nieodwracalnego jak skoczenie bez spadochronu: kiedy już raz skoczyłem, nie ma odwrotu. Natomiast wzięcie ślubu przy prawnej możliwości rozwodu jest jak skoczenie ze spadochronem: „nie zawieram siebie w pełni drugiej osobie. Nie ufam jej, nie składam swojego życia całkowicie w jej ręce”.

Wziąć

ślub to jakby powiedzieć drugiej osobie: „Popatrz, odcinam sobie rękę i od tej chwili ty będziesz mi ją podtrzymywać. Kocham cię tak bardzo, że oddaję się całkowicie w twoje ręce. Od tej chwili zależę od ciebie: jeśli odejdziesz, zabierzesz moją rękę, zostanę bez niej. Jeśli odejdziesz, skrzywdzisz mnie, ale na dodatek – skoro już nie mam ręki – nie będę mógł jej oddać innej osobie”.

Dlatego podstawowe cechy miłości odnoszą się w pełni do małżeństwa zawartego w sposób sakramentalny (tzn. między chrześcijanami) i dopełnionego (tzn. po tym, jak po uroczystości miał miejsce pierwszy stosunek małżeński) . Te cechy to: wyjście poza siebie samego, dar z siebie, oddanie, zapomnienie o sobie, bez ograniczeń czasowych, wyłączność, charakter oblubieńczy, itd.

Sam język ukazuje charakter miłości małżeńskiej: gdy ktoś mówi „kocham cię”; rozumiemy, że kocha na zawsze, ponieważ nikomu nie przyszłoby na myśl powiedzieć „kocham cię, ale dopóki będę mieć z ciebie pożytek”; albo „kocham cię, dopóki nie znajdę innego (innej), lepszego od ciebie”; albo też „kocham cię, dopóki się nie znużę”; itd.

Trwanie miłości obejmuje wieczność: miłość małżonków z pewnością nie kończy się w tym życiu, ale sięga w wieczność.

Wraz

ze śmiercią zrywane są więzy prawne małżeństwa (już nie są

potrzebne), ale miłość jest dalej aktualna. Życie małżeńskie jest w gruncie rzeczy jak narzeczeństwo, w czasie którego dana jest nam możliwość nauczenia się miłości i zakochania się, ze świadomością, że w wieczności będziemy przeżywać stopień zakochania osiągnięty na ziemi, chociaż wzmocniony przez wizję uszczęśliwiającą .

Teologia potwierdza, że człowiek został stworzony do dialogu, to znaczy, do wychodzenia poza siebie samego w poszukiwaniu porozumienia i komunii (tworzenia jedności) z osobą kochaną: kochać oznacza wprowadzać w praktykę całkowite i szczerze oddanie siebie samego dla osiągnięcia komunii osób, jedynej przestrzeni, w której człowiek może dojrzeć jako osoba.

Warto

od początku podkreślić, że ogromne znaczenie ma porozumiewanie się i zażyłość między małżonkami, jako czynniki, które karmią miłość dzień po dniu.

/fragment książki Antoni Carol
Hostench "Inżynieria miłości"